

nisteriets Sammensmeltning vise sig i Fredens Tid. Vort Lands Størrelse og dets finansielle Evne er saa indskrænket, at det Omraade af Kræfter — baade personlige og materielle —, som kan afgives til Forsvarsvæsenet i hver af dets Hovedretninger, ogsaa maa blive meget begrænset. Desto stærkere fremtræder Nødvendigheden af, at disse Kræfter benyttes paa den virksomste og derved ogsaa paa den sparsommeligste Maade; men en væsentlig Betingelse herfor er netop fuld Frihed til paa den hensigtsmæssigste Maade at ordne Administrationen af Krigsvæsenet i dets Heelhed, saavel som til at benytte de bedste Kræfter, der kunne have. En saadan Frihed lader sig imidlertid ikke forene med Hærens og Flaadens Stilling som

selvstændige Institutioner under særskilte ansvarlige Ministre.

Folkethinget erkjender tilfulde, at begge Dele af vor Krigsmagt have en lige væsentlig Opgave og Betydning for Betryggelsen af vort Fædrelands Fremtid, og derfor ogsaa lige Krav paa Folkets og dets Repræsentations Paaskjønelse og virksomme Omhu; men det er ogsaa vor Overbeviisning, at den Foranstaltning, for hvilken vi føre Ordet, foruden at styrke Sammenholdet mellem begge Værn, tillige i høj Grad vil bidrage til at fremkalde en kraftigere Udvikling og et slybligere Liv i hvert af dem; og det er netop denne Overbeviisning, der har ledet os til at indgive denne vor allerunderdanigste Adresse.